

PERIÒDIC POLÍTIIC VERMELL.

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRES ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 8, Barcelona

— VENTA: 45 exemplars, 1 peseta; Un número, 3 quartos. — Sort a llum los divendres ab tola regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 3 rals trimestre; Extranjer, 16. —

LA ENFERMETAT REGNANT

No vagin a creure ara que 'ns referim al cólera. Aquesta enfermetat, encara que ha regnat y governat per algun temps, acaban de cantarli las aboelitas & 'l Te-Deum, que per ell es com el dignosim los funerals, y reposcat in pace. Y per cert que si ensomem a contar lo que aquests funerals casan, reuniriam uns quants mils duros que n' hi hauria pers socorre a una infinitat de familias qu' estan morintse de fam.

Parliem d' una enfermetat molt mes regnant que 'l cólera; tant, que no té ab aquella cap punt de comparació. Lo cólera ha escullit pera regnar solzament l' istiu; l' altre enfermetat, per disgracia del mon bó y sd, regna desde alguns anys, encara que durant la tardor, a la caliguda de la fulla, y durant la primavera, a la reverdeixer, es quan deixa sentir més los seus efectos.

Pero, sixis com hi ha enfermetats que sembla que sols se cuidan de matar als pobres, aquesta altre enfermetat, donantse lums de democrática, sembla que li ha donat la gana de sublevarse, y s' ha dit:

—La única enfermetat que a mi 'm fa l' home y 'm guanya en destresa, es lo cólera. Lo cólera ha sigut mes llest que jo; pero ha tingut lo desvergonyiment d' apoderarse del pobre y casi no s' ha atrevit a ficarse en la casa dels richs. ¡Cobart! Desde ara desafio al meu colega, y cap a la casa dels richs falta gent. A n' ell l' anomenan, pero sense motiu, l' enfermetat regnant. Tan sols a mi 'm pertencien aquest titol. Vull que 'l cólera y 'ls seus fills, los microbis, s' agenollin devant meu. He sentit a dir que hi havia uns homes que volian ser los reys del mon. ¡Aquets, aquets m' agradan! Me ficaré en lo cos d' un, y allavors ¡oh! allavors adquiriré ab doble motiu, l' hermos titol d' enfermetat regnant. Y seré 'l terror y 'l rey de las enfermetats, porque no laré com moltas, que d' un sol cop matan al seu contrincant. Jo 'm divertiré avans ab ell, li aniré aniquilant las forcas; per graus m' apoderaré de las sevas corns, paulatinament li aniré xuciant los pangustas, y quan ningú menos s' ho penci, ¡nyech! una tortsa de coll, y cap al sach. Valg a comensar la felia.

—Quins enfermetats serà aquesta? dirán vostés.

Pera concierria a fondo, llegixin lo següent distich de dos personatjes, en lo precís moment de sortir de la habitació d' un malalt.

—Ay, doctor Camisas!
—Qué vol ferhi, senyor Casanovas. Per aixó no ha d' impacientarse ni plorar d' aquest modo.

—¡No; no ploro per ell! Per ell si que... ¡tant se me 'n donaria! Jo ploro... per mi.

—Per vosté?

—Sí, doctor Camisas. ¡Vinga! Assentis una mica. Necesito desahogarme. Vosté no comprendrá lo inquietut que tinch al veurer a aquest infels malalt. Tinch un presentiment... Escolti, y 'm dirá si tinch sobrada rahó de llenzar las llágrimas que llenso.

—Parli, parli, senyor Casanovas.

—Digum avans: quin concepte ha format de la malaltia d' aquest xicot?

—De D. Alonso?

—Digui: ¿es cert lo que s' ha murmurat fins ara?

—Senyor Casanovas; D. Alonso está...

—Ja pot dirme sense ferhi embuts.

—Pues, está molt mal.

—Y té...?

—¡Qué vol que tinga! Las etzegalladas de tota la seva vida, d' una vida agitadíssima y sense fré de cap mena. S' ha gastat tant; s' ha corromput tant, que ara li han exilt tots los mals humors.

—Oh, sí! Ja té rahó, doctor Camisas. A mi 'm fa molta fredat. Aquells ulls desencaixats, aquella cara cadavérica, y encara que 's presenten algunas voltas somrientes y alegres, veig que al fi torna acaure abatut, y sempre estich llegint en los rasgos fisonómichs de sa cara, la paraula de mort, que... creguho, doctor Camisas, tanca en sí aquesta paraula tot lo meu porvenir que 's presentava plé de felicitat. Y pensar que, encara que sigui jo un crist seu, remenava las cireras com me dava la gana y li feya 'l que volia... Y ara 'l dia que 's mori aquest bordegas, tot, tot ho hauré perdut. Però digui, doctor Camisas: ¿no hi ha cap remey?

—Remey? Es inútil.

—Y vol dir que té...?

—Sí, está tinch.

—¡Tinch!

—Y no hi ha que darhi voltas, senyor Casanovas. Ha arribat ja al últim grau. Pot tardar més ó menos, pero es tant mort com los morts del cementiri.

—Oh! estém perduts, doctor Camisas. Pero un favor li demano. No ho digui a ningú.

—No veu qu' es imposible smargarho?

—Digui que té un refredat. Y vosté, per altre part, estudihí, mediti, miri d' allargarli la vida tant com pugui. Digum ara 'l que li convé y faré anar la criada a casa 'l apotecari.

—Lo primer de tot convé que no 's mogui del llit.

—¡No veu que aixis se creuran qu' está més malalt!

—Que s' ho creguin.

—No pot ser. Vosté fassi tot lo que humanament siga possible.

—Bueno.

—Y fassi entendre al mateix malalt que aviat se curará.

—Está bé.

—Diguill, no obstant, que li convé pendre 'la ayres; que ha de sortir de casa, que ha de fer molt exercici.

—Si no 's pot moure, ni 's pot tenir dret.

—Ja llogaré un cotxe. Diguill que ha de fer algun viatjet per algun poble de fora.

—Soch metje y veig que...

—Deixis de romansos. Convé treurel de casa, porque com es tant entremaliat, aixó d' estarse aquí aprop de la dona... ¿ab? no li convé gaire...

—Pero si ja no...

—Vol dir que...

—Ca, si ja no tocs quarts ni horas.

—No hi fa res. Al menos, per quan entri algú a veurel, miri de que estigui tranquil y que fassi alguna brometa de las sevas...

—Pero...

—Que fassi entendre a tothom que 's troba bé.

—Mes...

—Per pietat, doctor Camisas. Amáguho tot.

—Si ja té la mort a sobre, senyor Casanovas.

—La mort! Pero ¿no ho veu? Per un cantó 'la republicans que ja 's preparan; per altre 'la carlins que ja 's bellugan, més enlla uns altres que, encara que sumihin truitas, se creuen ser els los reys de la terra, y jo... jo tinch de quedarme ¡desgraciat de mi! a la lluna de Valencia.

—Pero, ¿qué té que veure aixó dels republicans y dels carlins, y dels d' aquí, y dels d' allá, al costat de la enfermetat de D. Alonso.

—Y molt que té que veurer. Vosté no veu que tota aquesta colla son com un remat de corps que ja s' allian las dents para menjarse lo qu' ell deixará, y, francament, corps per corps, com l' apotecari d' Olot, més m' estimaris quedarmho per mi. ¿Qué no ho veu, doctor Camisas!

—¡Vosté ray! L' altre es de planyer, que se 'n acava d' anar a ca 'n Piustras.

—Pobre de mi!

—No hi pensi: cóntil per mort.

—¡Mort!

—Ja li pot comensar de dir 'l pare-nostre.

—Mort! Ji, ji, ji!
 —No plori, senyor Casanova. La tieta no té remey. És lo rey dels mala, y per cert que avuy per avuy be pot donarli'l títol d'empereyat regnant. ¡Pobre Alonso!

—¡Pobre de mi! ¡Tots los meus plans per terra! Mes... fassil viatjar foras. ¡sent! ¡Oh! Jo'm tornaré boig! Pero, al menos no ho fassi corre, ¡sent!, doctor Camisa! ¡No ho fassi corre!

Y ara, lectors, a vostres los toca dir si hem acertat ó no'l títol d'aquest article. ¡Oy que sí!

V. F.

FINAL DE LA PASTERADA

Aquells republicans de pega de La Bisbal no han volgut pas recular en sa desententada conducta de voler fer entrar las monjas al hospital d'aquella vila.

Després de lo que diguerem en nostre número passat, y una vegada ja destituits los hospitalers antics, faltava completar la obra, y 'ls autors de la pasterada se dongueren gran pressa en ferho, temerosos, com tothom que fa una mala acció, de que al cap-de-vall sortís un destorb que malogrés sas intencions.

Pensant aixís, al s' enclimá mateix de la destitució dels empleats antics, demanaren reunió extraordinaria al alcalde pera provehir las vacants, lo qual otorga la primera autoritat local a pesar d' estar en contra del pastel de monjetas que s' estava preparant.

Pero com dels dotze individus que componen l'Ajuntament de La Bisbal hi havia no mes que sis partidaris de las monjetas, tres decidits contraris d' ellas y tres que no sabian per ahont decantar-se encara, si be estavan mes *leri-leri* en contra que en favor, va succehirlos que 'ls sis monjettayres van trobarse sols, no acudint cap dels altres sis, ni l' alcalde, y no pogueren reunir-se en sessió, tenint de tornar-se ab ja cós entre camús y ab un *miguel* mes gros que la seva *consequencia* política. De lo únic que pogueren enterarse aquell dia fou de una petició d' una familia que feya molt ventajosas proposicions pera ocupar los càrrecs vacants d' hospitalers. ¡Competencia a las monjas! ¡Recristo quina fatalitat!

Pero no per aixó van recular los monjettayres, puig que 'l rector ja 's cuydava d' anarlos refrescant las influencias pera que no s' arrossessin a lo millor.

Y tornaren a demanar reunió extraordinaria per l' endemà. ¡Se coneix que portavan pressa! L' alcalde 'ls ho torná a concedir.

Pero ¡com sortirian del pas los monjettayres, si no arribavan mes que a sis, y pera celebrar sessió tenia d' haber-hi majoria, y majoria no podian serho fins a set!

Aquí va sortir lo santicristo gros.

Los rectors son d' una fusta que no tan fàcilment reculan en sas empreses. Y veient que las influencias de faldillas, sotanas y carcundas no habian bastat a girar cap dels tres que estavan *leri-leri*, s' acudí al recurs d' atacar per la butxaca, que sempre resulta ser una part molt sensible. ¡Be prou que d' aixó n' está segur lo rector!

Y 's fixarun en un regidor sabater, lo mes débil dels tres que estavan *leri-leri*, y que ja se anavan decidint en favor de cumplir sos debers de demócrata. Y a n' aquest pobret lo feren blanco de sos atacs. ¡Si n' van gastar d' influencias! ¡Si n' van emplear de recursos! Y no donant prou bons resultats los primers, va atacsar-se per la butxaca.

Uns quants clients del desdixat sabater van cometre la sabatarada d' anar-li a dir que no 's calarian mes a casa seva si no anava a votar per las monjetas, y 'l liberal pegot va comoures devant de tals rahons fins al extrém de deixar las pastetas y 'l tirapèu de recó, treure's lo devantal de demunt y 'l nynyol d' entre mans, y vestirse de regidor de recibo y anarsen a ca la vila ab lo cap baix y pensant que a la República.

Se la estima fins al cel y a la bossa no hi toquem.

No cal dir quan grossa fou la alegría dels monjettayres al veure que 'ls arribava 'ls refors del sabater sabatassas, ens lo qual, per petit

que fos, no podrien guanyar la batalla monjettayra.

Y de pet van obrir sessió. Lo arca de despeses respecte al ofici de la familia que representava 'l carrech d' hospitalers, van ferho tot a lo demócrata los emonjettats personajets de punta, que ni van donar-ne compte en sessió ni res que s' hi assembles, procurant tenirlos ben amagadet; y corren, com conill empayat dels gossos, a votar la entrada de las monjetas al hospital, qual acort fou pres per emonjettats dels set republicans de pega y demócratas de pa sucat ab oli.

¡Eureka! Lo rector ja ha guanyat la partida. Així al menos s' heu de pensar. Donchs la col que vagi ab cuydado, mossen Influencias, que encara es facil que a las velletrias li surti la verola a n' aquest assumpto.

Entretant, los electors demócratas de La Bisbal poden filosofar sobre la comediencia d' idees d' alguns de sos representants, y tenir-nirlos present pera quan tornin eleccions y 'ls prometin tal ó qual cosa.

Y per avuy poden dirlos: —Republicans de boquillas, demócratas de ocasió! Torneunos lo ral, que no volém mes comedia!

AL CÓLERA

Gracias a Dieu que potser te n' has anat de per tu! Vestes del tot creime a mi, no siguis tan canstoser; vestes bon lluny tu y la pesta que ja tens la feyna llesta y prou empayats estem per la miseria que 'ns volta, vestes, llesta y poca salut, ó aixó... ¡ agafarem!

Si nos ara ab modos vils has agafat tantas vidas, avuy, al no creus tas mides, t' agafaran los civils per lladre, inocent y brut; no fassis mes lo tostut, puig per salutar-te es precha que ab la dalia y la melena vagis a dir lo precheta ab que sis del las pestes.

Ja hem tingut massa paciencia de tenirte hasta'l present; ja vevem ben clarament en que consistia la elecció: quina elegencia tan lluhada, que s' agra-hi constant la vida dels que 's tenen mes aprofitats es una ciencia espurrada: no tinguis pas la humorsada d' enenyar-te altre cop.

Encara que més peülich y compassiu que anys atras has estat, no t' creguis pas ser gens menos terrorich. Un sol cas ten, per rutina fa posar pell de gallina y fa pendre precaucions com si hi hagués milt de cases... Si tornas, fins som expousos d' abaxarte 'ls pantalons.

Poca vergonya! Mont s' es via! que per tu, sense motiu, haguem passat un istiu flauet de fastich y trist. ¡Hont n' es 'st' aquest capritxo de voler matar tot istiu? ¡Com vols tenir simpatia entre 'ls que t' coneixen prou!... Qui t' entent, ni hi lugo un ou, que ho vagi a contá a ta tis.

Si tu hagueses fet neteja de totx la gent estranya que son los cachs de la Espanya, pots t' tindríam covaja; potser no t' inxistariam, sino que t' agafaríam; y aixís com ara t' dihem «No tornis pas,» allavors de segur que a totas horas te diríam:—T' esperem.

POPEY DEL CARRIL

Las mármanyeras de Madrid no s' entonen. Per un enterro que hi haurá dintre de poch, ja tothom se prepara pera ser 'l herdu, y pagar peix gros.

¡No plori, senyor Casanova. La tieta no té remey. És lo rey dels mala, y per cert que avuy per avuy be pot donarli'l títol d'empereyat regnant. ¡Pobre Alonso!

—¡Pobre de mi! ¡Tots los meus plans per terra! Mes... fassil viatjar foras. ¡sent! ¡Oh! Jo'm tornaré boig! Pero, al menos no ho fassi corre, ¡sent!, doctor Camisa! ¡No ho fassi corre!

Y ara, lectors, a vostres los toca dir si hem acertat ó no'l títol d'aquest article. ¡Oy que sí!

V. F.

FINAL DE LA PASTERADA

Aquells republicans de pega de La Bisbal no han volgut pas recular en sa desententada conducta de voler fer entrar las monjas al hospital d'aquella vila.

Després de lo que diguerem en nostre número passat, y una vegada ja destituits los hospitalers antics, faltava completar la obra, y 'ls autors de la pasterada se dongueren gran pressa en ferho, temerosos, com tothom que fa una mala acció, de que al cap-de-vall sortís un destorb que malogrés sas intencions.

Pensant aixís, al s' enclimá mateix de la destitució dels empleats antics, demanaren reunió extraordinaria al alcalde pera provehir las vacants, lo qual otorga la primera autoritat local a pesar d' estar en contra del pastel de monjetas que s' estava preparant.

Pero com dels dotze individus que componen l'Ajuntament de La Bisbal hi havia no mes que sis partidaris de las monjetas, tres decidits contraris d' ellas y tres que no sabian per ahont decantar-se encara, si be estavan mes *leri-leri* en contra que en favor, va succehirlos que 'ls sis monjettayres van trobarse sols, no acudint cap dels altres sis, ni l' alcalde, y no pogueren reunir-se en sessió, tenint de tornar-se ab ja cós entre camús y ab un *miguel* mes gros que la seva *consequencia* política. De lo únic que pogueren enterarse aquell dia fou de una petició d' una familia que feya molt ventajosas proposicions pera ocupar los càrrecs vacants d' hospitalers. ¡Competencia a las monjas! ¡Recristo quina fatalitat!

Pero no per aixó van recular los monjettayres, puig que 'l rector ja 's cuydava d' anarlos refrescant las influencias pera que no s' arrossessin a lo millor.

Y tornaren a demanar reunió extraordinaria per l' endemà. ¡Se coneix que portavan pressa! L' alcalde 'ls ho torná a concedir.

Pero ¡com sortirian del pas los monjettayres, si no arribavan mes que a sis, y pera celebrar sessió tenia d' haber-hi majoria, y majoria no podian serho fins a set!

Aquí va sortir lo santicristo gros.

Los rectors son d' una fusta que no tan fàcilment reculan en sas empreses. Y veient que las influencias de faldillas, sotanas y carcundas no habian bastat a girar cap dels tres que estavan *leri-leri*, s' acudí al recurs d' atacar per la butxaca, que sempre resulta ser una part molt sensible. ¡Be prou que d' aixó n' está segur lo rector!

Y 's fixarun en un regidor sabater, lo mes débil dels tres que estavan *leri-leri*, y que ja se anavan decidint en favor de cumplir sos debers de demócrata. Y a n' aquest pobret lo feren blanco de sos atacs. ¡Si n' van gastar d' influencias! ¡Si n' van emplear de recursos! Y no donant prou bons resultats los primers, va atacsar-se per la butxaca.

Uns quants clients del desdixat sabater van cometre la sabatarada d' anar-li a dir que no 's calarian mes a casa seva si no anava a votar per las monjetas, y 'l liberal pegot va comoures devant de tals rahons fins al extrém de deixar las pastetas y 'l tirapèu de recó, treure's lo devantal de demunt y 'l nynyol d' entre mans, y vestirse de regidor de recibo y anarsen a ca la vila ab lo cap baix y pensant que a la República.

Se la estima fins al cel y a la bossa no hi toquem.

No cal dir quan grossa fou la alegría dels monjettayres al veure que 'ls arribava 'ls refors del sabater sabatassas, ens lo qual, per petit

que fos, no podrien guanyar la batalla monjettayra.

Y de pet van obrir sessió. Lo arca de despeses respecte al ofici de la familia que representava 'l carrech d' hospitalers, van ferho tot a lo demócrata los emonjettats personajets de punta, que ni van donar-ne compte en sessió ni res que s' hi assembles, procurant tenirlos ben amagadet; y corren, com conill empayat dels gossos, a votar la entrada de las monjetas al hospital, qual acort fou pres per emonjettats dels set republicans de pega y demócratas de pa sucat ab oli.

¡Eureka! Lo rector ja ha guanyat la partida. Així al menos s' heu de pensar. Donchs la col que vagi ab cuydado, mossen Influencias, que encara es facil que a las velletrias li surti la verola a n' aquest assumpto.

Entretant, los electors demócratas de La Bisbal poden filosofar sobre la comediencia d' idees d' alguns de sos representants, y tenir-nirlos present pera quan tornin eleccions y 'ls prometin tal ó qual cosa.

Y per avuy poden dirlos: —Republicans de boquillas, demócratas de ocasió! Torneunos lo ral, que no volém mes comedia!

AL CÓLERA

Gracias a Dieu que potser te n' has anat de per tu! Vestes del tot creime a mi, no siguis tan canstoser; vestes bon lluny tu y la pesta que ja tens la feyna llesta y prou empayats estem per la miseria que 'ns volta, vestes, llesta y poca salut, ó aixó... ¡ agafarem!

Si nos ara ab modos vils has agafat tantas vidas, avuy, al no creus tas mides, t' agafaran los civils per lladre, inocent y brut; no fassis mes lo tostut, puig per salutar-te es precha que ab la dalia y la melena vagis a dir lo precheta ab que sis del las pestes.

Ja hem tingut massa paciencia de tenirte hasta'l present; ja vevem ben clarament en que consistia la elecció: quina elegencia tan lluhada, que s' agra-hi constant la vida dels que 's tenen mes aprofitats es una ciencia espurrada: no tinguis pas la humorsada d' enenyar-te altre cop.

Encara que més peülich y compassiu que anys atras has estat, no t' creguis pas ser gens menos terrorich. Un sol cas ten, per rutina fa posar pell de gallina y fa pendre precaucions com si hi hagués milt de cases... Si tornas, fins som expousos d' abaxarte 'ls pantalons.

Poca vergonya! Mont s' es via! que per tu, sense motiu, haguem passat un istiu flauet de fastich y trist. ¡Hont n' es 'st' aquest capritxo de voler matar tot istiu? ¡Com vols tenir simpatia entre 'ls que t' coneixen prou!... Qui t' entent, ni hi lugo un ou, que ho vagi a contá a ta tis.

Si tu hagueses fet neteja de totx la gent estranya que son los cachs de la Espanya, pots t' tindríam covaja; potser no t' inxistariam, sino que t' agafaríam; y aixís com ara t' dihem «No tornis pas,» allavors de segur que a totas horas te diríam:—T' esperem.

Be prou que d' aixó n' está segur lo rector!

Y 's fixarun en un regidor sabater, lo mes débil dels tres que estavan *leri-leri*, y que ja se anavan decidint en favor de cumplir sos debers de demócrata. Y a n' aquest pobret lo feren blanco de sos atacs. ¡Si n' van gastar d' influencias! ¡Si n' van emplear de recursos! Y no donant prou bons resultats los primers, va atacsar-se per la butxaca.

Uns quants clients del desdixat sabater van cometre la sabatarada d' anar-li a dir que no 's calarian mes a casa seva si no anava a votar per las monjetas, y 'l liberal pegot va comoures devant de tals rahons fins al extrém de deixar las pastetas y 'l tirapèu de recó, treure's lo devantal de demunt y 'l nynyol d' entre mans, y vestirse de regidor de recibo y anarsen a ca la vila ab lo cap baix y pensant que a la República.

Se la estima fins al cel y a la bossa no hi toquem.

No cal dir quan grossa fou la alegría dels monjettayres al veure que 'ls arribava 'ls refors del sabater sabatassas, ens lo qual, per petit

que fos, no podrien guanyar la batalla monjettayra.

Y de pet van obrir sessió. Lo arca de despeses respecte al ofici de la familia que representava 'l carrech d' hospitalers, van ferho tot a lo demócrata los emonjettats personajets de punta, que ni van donar-ne compte en sessió ni res que s' hi assembles, procurant tenirlos ben amagadet; y corren, com conill empayat dels gossos, a votar la entrada de las monjetas al hospital, qual acort fou pres per emonjettats dels set republicans de pega y demócratas de pa sucat ab oli.

¡Eureka! Lo rector ja ha guanyat la partida. Així al menos s' heu de pensar. Donchs la col que vagi ab cuydado, mossen Influencias, que encara es facil que a las velletrias li surti la verola a n' aquest assumpto.

Entretant, los electors demócratas de La Bisbal poden filosofar sobre la comediencia d' idees d' alguns de sos representants, y tenir-nirlos present pera quan tornin eleccions y 'ls prometin tal ó qual cosa.

Y per avuy poden dirlos: —Republicans de boquillas, demócratas de ocasió! Torneunos lo ral, que no volém mes comedia!

AL CÓLERA

Gracias a Dieu que potser te n' has anat de per tu! Vestes del tot creime a mi, no siguis tan canstoser; vestes bon lluny tu y la pesta que ja tens la feyna llesta y prou empayats estem per la miseria que 'ns volta, vestes, llesta y poca salut, ó aixó... ¡ agafarem!

Si nos ara ab modos vils has agafat tantas vidas, avuy, al no creus tas mides, t' agafaran los civils per lladre, inocent y brut; no fassis mes lo tostut, puig per salutar-te es precha que ab la dalia y la melena vagis a dir lo precheta ab que sis del las pestes.

Ja hem tingut massa paciencia de tenirte hasta'l present; ja vevem ben clarament en que consistia la elecció: quina elegencia tan lluhada, que s' agra-hi constant la vida dels que 's tenen mes aprofitats es una ciencia espurrada: no tinguis pas la humorsada d' enenyar-te altre cop.

Encara que més peülich y compassiu que anys atras has estat, no t' creguis pas ser gens menos terrorich. Un sol cas ten, per rutina fa posar pell de gallina y fa pendre precaucions com si hi hagués milt de cases... Si tornas, fins som expousos d' abaxarte 'ls pantalons.

Poca vergonya! Mont s' es via! que per tu, sense motiu, haguem passat un istiu flauet de fastich y trist. ¡Hont n' es 'st' aquest capritxo de voler matar tot istiu? ¡Com vols tenir simpatia entre 'ls que t' coneixen prou!... Qui t' entent, ni hi lugo un ou, que ho vagi a contá a ta tis.

Si tu hagueses fet neteja de totx la gent estranya que son los cachs de la Espanya, pots t' tindríam covaja; potser no t' inxistariam, sino que t' agafaríam; y aixís com ara t' dihem «No tornis pas,» allavors de segur que a totas horas te diríam:—T' esperem.

Be prou que d' aixó n' está segur lo rector!

Y 's fixarun en un regidor sabater, lo mes débil dels tres que estavan *leri-leri*, y que ja se anavan decidint en favor de cumplir sos debers de demócrata. Y a n' aquest pobret lo feren blanco de sos atacs. ¡Si n' van gastar d' influencias! ¡Si n' van emplear de recursos! Y no donant prou bons resultats los primers, va atacsar-se per la butxaca.

Uns quants clients del desdixat sabater van cometre la sabatarada d' anar-li a dir que no 's calarian mes a casa seva si no anava a votar per las monjetas, y 'l liberal pegot va comoures devant de tals rahons fins al extrém de deixar las pastetas y 'l tirapèu de recó, treure's lo devantal de demunt y 'l nynyol d' entre mans, y vestirse de regidor de recibo y anarsen a ca la vila ab lo cap baix y pensant que a la República.

Se la estima fins al cel y a la bossa no hi toquem.

No cal dir quan grossa fou la alegría dels monjettayres al veure que 'ls arribava 'ls refors del sabater sabatassas, ens lo qual, per petit

que fos, no podrien guanyar la batalla monjettayra.

Y de pet van obrir sessió. Lo arca de despeses respecte al ofici de la familia que representava 'l carrech d' hospitalers, van ferho tot a lo demócrata los emonjettats personajets de punta, que ni van donar-ne compte en sessió ni res que s' hi assembles, procurant tenirlos ben amagadet; y corren, com conill empayat dels gossos, a votar la entrada de las monjetas al hospital, qual acort fou pres per emonjettats dels set republicans de pega y demócratas de pa sucat ab oli.

¡Eureka! Lo rector ja ha guanyat la partida. Així al menos s' heu de pensar. Donchs la col que vagi ab cuydado, mossen Influencias, que encara es facil que a las velletrias li surti la verola a n' aquest assumpto.

Entretant, los electors demócratas de La Bisbal poden filosofar sobre la comediencia d' idees d' alguns de sos representants, y tenir-nirlos present pera quan tornin eleccions y 'ls prometin tal ó qual cosa.

Y per avuy poden dirlos: —Republicans de boquillas, demócratas de ocasió! Torneunos lo ral, que no volém mes comedia!

AL CÓLERA

Gracias a Dieu que potser te n' has anat de per tu! Vestes del tot creime a mi, no siguis tan canstoser; vestes bon lluny tu y la pesta que ja tens la feyna llesta y prou empayats estem per la miseria que 'ns volta, vestes, llesta y poca salut, ó aixó... ¡ agafarem!

Si nos ara ab modos vils has agafat tantas vidas, avuy, al no creus tas mides, t' agafaran los civils per lladre, inocent y brut; no fassis mes lo tostut, puig per salutar-te es precha que ab la dalia y la melena vagis a dir lo precheta ab que sis del las pestes.

Ja hem tingut massa paciencia de tenirte hasta'l present; ja vevem ben clarament en que consistia la elecció: quina elegencia tan lluhada, que s' agra-hi constant la vida dels que 's tenen mes aprofitats es una ciencia espurrada: no tinguis pas la humorsada d' enenyar-te altre cop.

Encara que més peülich y compassiu que anys atras has estat, no t' creguis pas ser gens menos terrorich. Un sol cas ten, per rutina fa posar pell de gallina y fa pendre precaucions com si hi hagués milt de cases... Si tornas, fins som expousos d' abaxarte 'ls pantalons.

Poca vergonya! Mont s' es via! que per tu, sense motiu, haguem passat un istiu flauet de fastich y trist. ¡Hont n' es 'st' aquest capritxo de voler matar tot istiu? ¡Com vols tenir simpatia entre 'ls que t' coneixen prou!... Qui t' entent, ni hi lugo un ou, que ho vagi a contá a ta tis.

Si tu hagueses fet neteja de totx la gent estranya que son los cachs de la Espanya, pots t' tindríam covaja; potser no t' inxistariam, sino que t' agafaríam; y aixís com ara t' dihem «No tornis pas,» allavors de segur que a totas horas te diríam:—T' esperem.

Be prou que d' aixó n' está segur lo rector!

Y 's fixarun en un regidor sabater, lo mes débil dels tres que estavan *leri-leri*, y que ja se anavan decidint en favor de cumplir sos debers de demócrata. Y a n' aquest pobret lo feren blanco de sos atacs. ¡Si n' van gastar d' influencias! ¡Si n' van emplear de recursos! Y no donant prou bons resultats los primers, va atacsar-se per la butxaca.

Uns quants clients del desdixat sabater van cometre la sabatarada d' anar-li a dir que no 's calarian mes a casa seva si no anava a votar per las monjetas, y 'l liberal pegot va comoures devant de tals rahons fins al extrém de deixar las pastetas y 'l tirapèu de recó, treure's lo devantal de demunt y 'l nynyol d' entre mans, y vestirse de regidor de recibo y anarsen a ca la vila ab lo cap baix y pensant que a la República.

Se la estima fins al cel y a la bossa no hi toquem.

No cal dir quan grossa fou la alegría dels monjettayres al veure que 'ls arribava 'ls refors del sabater sabatassas, ens lo qual, per petit

que fos, no podrien guanyar la batalla monjettayra.

Y de pet van obrir sessió. Lo arca de despeses respecte al ofici de la familia que representava 'l carrech d' hospitalers, van ferho tot a lo demócrata los emonjettats personajets de punta, que ni van donar-ne compte en sessió ni res que s' hi assembles, procurant tenirlos ben amagadet; y corren, com conill empayat dels gossos, a votar la entrada de las monjetas al hospital, qual acort fou pres per emonjettats dels set republicans de pega y demócratas de pa sucat ab oli.

¡Eureka! Lo rector ja ha guanyat la partida. Així al menos s' heu de pensar. Donchs la col que vagi ab cuydado, mossen Influencias, que encara es facil que a las velletrias li surti la verola a n' aquest assumpto.

Entretant, los electors demócratas de La Bisbal poden filosofar sobre la comediencia d' idees d' alguns de sos representants, y tenir-nirlos present pera quan tornin eleccions y 'ls prometin tal ó qual cosa.

Y per avuy poden dirlos: —Republicans de boquillas, demócratas de ocasió! Torneunos lo ral, que no volém mes comedia!

AL CÓLERA

Gracias a Dieu que potser te n' has anat de per tu! Vestes del tot creime a mi, no siguis tan canstoser; vestes bon lluny tu y la pesta que ja tens la feyna llesta y prou empayats estem per la miseria que 'ns volta, vestes, llesta y poca salut, ó aixó... ¡ agafarem!

Si nos ara ab modos vils has agafat tantas vidas, avuy, al no creus tas mides, t' agafaran los civils per lladre, inocent y brut; no fassis mes lo tostut, puig per salutar-te es precha que ab la dalia y la melena vagis a dir lo precheta ab que sis del las pestes.

Ja hem tingut massa paciencia de tenirte hasta'l present; ja vevem ben clarament en que consistia la elecció: quina elegencia tan lluhada, que s' agra-hi constant la vida dels que 's tenen mes aprofitats es una ciencia espurrada: no tinguis pas la humorsada d' enenyar-te altre cop.

Encara que més peülich y compassiu que anys atras has estat, no t' creguis pas ser gens menos terrorich. Un sol cas ten, per rutina fa posar pell de gallina y fa pendre precaucions com si hi hagués milt de cases... Si tornas, fins som expousos d' abaxarte 'ls pantalons.

Poca vergonya! Mont s' es via! que per tu, sense motiu, haguem passat un istiu flauet de fastich y trist. ¡Hont n' es 'st' aquest capritxo de voler matar tot istiu? ¡Com vols tenir simpatia entre 'ls que t' coneixen prou!... Qui t' entent, ni hi lugo un ou, que ho vagi a contá a ta tis.

Si tu hagueses fet neteja de totx la gent estranya que son los cachs de la Espanya, pots t' tindríam covaja; potser no t' inxistariam, sino que t' agafaríam; y aixís com ara t' dihem «No tornis pas,» allavors de segur que a totas horas te diríam:—T' esperem.

Be prou que d' aixó n' está segur lo rector!

Y 's fixarun en un regidor sabater, lo mes débil dels tres que estavan *leri-leri*, y que ja se anavan decidint en favor de cumplir sos debers de demócrata. Y a n' aquest pobret lo feren blanco de sos atacs. ¡Si n' van gastar d' influencias! ¡Si n' van emplear de recursos! Y no donant prou bons resultats los primers, va atacsar-se per la butxaca.

Uns quants clients del desdixat sabater van cometre la sabatarada d' anar-li a dir que no 's calarian mes a casa seva si no anava a votar per las monjetas, y 'l liberal pegot va comoures devant de tals rahons fins al extrém de deixar las pastetas y 'l tirapèu de recó, treure's lo devantal de demunt y 'l nynyol d' entre mans, y vestirse de regidor de recibo y anarsen a ca la vila ab lo cap baix y pensant que a la República.

Se la estima fins al cel y a la bossa no hi toquem.

No cal dir quan grossa fou la alegría dels monjettayres al veure que 'ls arribava 'ls refors del sabater sabatassas, ens lo qual, per petit

que fos, no

UNA GANGA

Per haber agafat pó
y fugir desesperat,
al tornar ha procurat
pescar un tros de turró.